

gen, det er dets constitutionelle Berettigelse, ingen anden behøver det —, er det Ministerium, som bedre end de fleste andre, maatte end noget andet, kan bringe Statens constitutionelle Bogn ind i det Spor, som den maa gaae i, og jeg gaaer meget videre, jeg siger: Ministeriet kan ikke, naar det faaer Tid og Understøttelse dertil, lade dette være uden at nedkalde en almindelig Fordømmelse over sig (C n S t e m m e: Den har det jo!), men vi skulle give det Tid dertil, vi skulle ikke berøve det den Understøttelse, som behøves dertil, vi skulle ikke vedblive at uddrive af Ministeriet de Kræfter, som bedst kunne forsvare vor Ansæelse, vi skulle finde os i, at de have store Vanfæligheder at bekæmpe. Den ærede Forslagsstiller har prøvet paa, hvad der altid er yderst vanfæligt, at udsøndre enkelte Individuer, nemlig de Medlemmer i Ministeriet, som vi især have Mistillid til; det er vanfæligt at gjøre, det er ikke værd, men det er ganske vist, at en saadan Sondring kan føre til det Modsatte af det, vi ønske, den kan føre til, at de Dele af Ministeriet udsøndres, som vi meest trænge til, og at de behøves tilbage, som vi frygte.

Jeg troer, at naar vi kun med fuldkommen Fæthed og Rolighed fride frem paa denne Vej, ræffe enhver Haandskræftning til, som kun kan rækkes for at gaae et Skridt frem, men lade det være klart, at det store Skridt, hvorved det danske Monarkie skal berøves Repræsentation og beslutende Myndighed i Lovgivnings-sager, kun kan gjøres ved en Volds-gjertning, saa vilde vi komme til en bedre, til en roligere Sejr end ved alle Rigsretsactioner, alle Skattenægtelser. Alle den Art Foretagender blot for at tilfredsstille Mistillid styrte meget mere end de svækkede den Art Modstand, som kun søger Leiligheden for at fæste vor nærværende Forsatning overende — Ministeriet søger den ikke.

Jeg holder mig altsaa fuldkommen overbevist om, at der ikke fra Ministeriet kan udgaae noget Forslag til Kongen om tilsidst at kræve af den danske Rigsdag, at den skal opgive det Depositum, som Kongen af egen Magtfuldkommenhed og uden nogen Tvang, frivilligt, har overgivet den til Bevogtelse. Det kan Ministeriet ikke ville forlange, det kan ikke

vente, at Saadant vilde blive fuldbørdet, og det er dets Pligt at skaffe Staten til at blive en Heelhed. Imellem disse to Vanfæligheder svæver det; det har det, efter min Overbeviisning, i sin Magt, med Letthed at udsæve Vanfælighederne.

Premierministeren: Spørgsmaalet i nærværende Sag er jo ikke, om der skal anlægges en Rigsretsaction mod Ministeriet eller ikke. Uagtet den ærede Forslagsstiller's hele Udvikling syntes at gaae ud paa at motivere en saadan Action, saa gaaer hans Andragende dog ikke ud derpaa, men hans Forslag er, at der skal nedsættes en Commission — efter hans Formening hjemlet i den 50de Artikel i Grundloven — til at undersøge, hvorvidt en saadan Action skulde finde Sted eller ikke. Jeg skal derfor aldeles ikke indlade mig paa nogen af de Indvendinger, som han eller Andre have gjort imod Ministeriets Fremgangsmaade, og som skulde være af den Betskaffenhed, at den kunde hjemle en Rigsretsaction; herom er der ikke Tale i nærværende Sag, her er blot Tale om, om en saadan Commission som den, der er foreslaaet, er lovlig, om den er tilrådelig, om den er sømmelig. Den 50de Artikel i Grundloven gaaer — idetmindste efter dens sande Mening, om man ogsaa kunde bringe noget Andet ud af dens Ord, — aldeles ikke ud paa Sager af den Betskaffenhed som den nærværende. Da denne Artikel var under Forhandling i den Forsamling, som var sammentaldt i Aarene 1848 og 1849, blev der gjort den Indvending derimod, at det var en meget for omfattende og ubestemt Paragraph, som kunde hjemle de betydeligste Forskyrrelser, saavel i de offentlige Forhold som i det private Frihed, og det blev ogsaa fra alle Sider indrømmet, at den fremkom i altfor almindelige Udtryk; men de, der holdt paa den, sagde, at man kunde være overbevist om, at Rigsdagen vilde bruge de ved den hjemlede Retligheder med den største Varsomhed, og at den ikke vilde gjøre noget Overgreb. Det blev derhos udviklet, hvorledes det var Undersøgelse om Lovgivnings- og Administrations-gjenstande, som kunde være Grundvolden for Forslag, der vilde komme for Rigsdagen; men,